

**Oponentský posudok
vo vymenúvacom konaní doc. JUDr. Petra Havlana, CSc.**

Rozhodnutím predsedu Vedeckej rady Fakulty práva Paneurópskej vysokej školy V Bratislave prof. JUDr. Jaroslava Ivora, CSc. som bol vymenovaný za oponenta vo vymenúvacom konaní doc. JUDr. Petra Havlana, CSc. v odbore 3. 4. 7 trestné právo. K žiadosti o vypracovanie posudku bola zaslaná príslušná dokumentácia obsahujúca všetky potrebné podklady v zmysle príslušnej legislatívy o priebehu vymenúvacieho konania za profesora ako aj kritéria stanovujúce požiadavky na vymenúvacie konanie. Hodnotenie práce doc. Havlana vychádza z preštudovania predloženej dokumentácie, ako aj jeho prác s ktorými som sa priebežne stretával vo verejne prístupných publikáciách. Posudok prihliada aj k hodnoteniu aktivít doc. Havlana odbornou verejnosťou a pracovníkmi vedecko-pedagogickej inštitúcie na ktorej pôsobím.

Vedecká a odborná spôsobilosť

Vedeckú a odbornú činnosť doc. Havlana charakterizuje jednak veľký počet vedeckých (vedeckovýskumných, vedecko-teoretických, vedecko-výchovných, vedecko-publikačných a vedecko-výchovných) aktivít, ale aj rozsah predmetných oblastí jeho záujmu. Patria k nim najmä témy správneho práva hmotného. V rámci riešenia vedeckých úloh sa venoval najmä problematike verejného vlastníctva v práve a spoločnosti v podmienkach Českej republiky. Jeho vedeckovýskumné aktivity vyúsťujú v jeho publikačnej činnosti. Vedecké práce doc. Havlana sú pôvodné, originálne a prinášajúce celkom nové poznatky.

S pozitívnym ohlasom sa stretávajú taktiež jeho aktivity vedecko-teoretické. Sústavne sa významnou mierou podieľa na organizovaní vedecko-teoretických podujatí už tradične organizovaných pracoviskom na ktorom pôsobí. Aktívnou účasťou na významných vedecko-teoretických podujatiach prezentoval jednak výsledky vlastnej vedeckovýskumnej práce, a jednak vyjadroval erudované odborné stanoviská k iným aktuálnym problémom. Bol organizátorom, moderátorom a odborným garantom vedeckých semi-

nárov z odboru správne právo, ako aj členom vedeckej rady medzinárodného právnického sympózia a editorom zborníkov z organizovaných seminárov a konferencií.

Uznávanou vedeckou osobnosťou sa doc. Havlan stal najmä jeho domácimi a zahraničnými vedecko-publikačnými aktivitami. Pričom k publikovaným titulom patria práce kvalifikačne najnáročnejšie, osobitne vedecké monografie resp. kapitoly vo vedeckých monografiách, vedecké state v zahraničných a domácich recenzovaných periodikách, vysokoškolské učebnice, študijné texty a množstvo ďalších odborných článkov. Spomenuté práce majú vysokú vedeckú úroveň po obsahovej a sú vysoko kvalitné aj po formálnej stránke. O ich vysokej kvalite svedčia aj preukázateľné ohlasy a recenzie.

Osobnosť doc. Havlana ako kvalifikovaného vedecko-pedagogického pracovníka charakterizuje aj jeho vedecko-výchovné pôsobenie. Aktívne sa podieľa na vedení záverečných prác najmä doktorandských a diplomových, ale aj prác v rámci študentskej vedeckej a odbornej činnosti. Za posledné roky viedol alebo vedie osem doktorandov (päť doktorandov úspešne absolvovali štúdium a ďalší pokračujú v štúdiu podľa študijného plánu) a 36 diplomových prác.

Doc. Havlan sa systematicky venuje aj vedecko-organizačnej práci. Aktívne a úspešne pôsobí ako člen a predseda odborových komisií pre obhajoby doktorandských prác v študijných odboroch Správne právo a právo a právo životné a Finančné právo a finančné vedy na Právnické fakulte Masarykovej univerzity v Brne.

Pedagogická spôsobilosť

Pedagogická spôsobilosť doc. Havlana je výsledkom jeho cieľavedomého osvojovania si nových koncepcií vzdelávania. Po ukončení magisterského štúdia na Právnickej fakulte Univerzity J.E. Purkyne v roku 1977 začal v roku 1980 pedagogicky pôsobiť ako vysokoškolský učiteľ na Právnickej fakulte Univerzity Jana Evangelisty Purkyne (od roku 1990 Masarykovej univerzity) v Brne, kde nepretržite pôsobí doteraz. V roku 1992 na Ústave štátu a práva ČSAV mu bola udelená vedecká hodnosť CSc. a po úspešnom habilitačnom konaní bol v roku 2001 vymenovaný za docenta v odbore správne právo na Právnickej fakulte Masarykovej univerzite v Brne.

Menovaný pôsobí ako vysokoškolský učiteľ viac ako pätnásť rokov. Na úspešnosť jeho pedagogického pôsobenia možno usudzovať podľa tej skutočnosti, že už 11 rokov pô-

sobí ako docent, prednáša odborne náročné témy, vedie praktické zamestnania a aktívne sa podieľa na všetkých formách vzdelávania a výchovy študentov.

Z á v e r:

Prehľad vedeckovýskumnej, vedecko-teoretickej, vedecko-publikačnej, vedecko-výchovnej a vedecko-organizačnej práce ako aj ďalších pedagogických aktivít doc. JUDr. Petra Havlana, CSc. potvrdzuje, že sa stal vyhranenou a významnou vedecko-pedagogickou osobnosťou. Svojou dlhoročnou prácou preukázal, že vo svojom vedeckom a pedagogickom raste postupoval systematicky, že cieľavedome rozvíjal svoje vedomosti a schopnosti a že významne obohatil novými poznatkami všetky predmetné oblasti jeho záujmu.

Podľa môjho názoru menovaný splnil všetky požiadavky vyplývajúce zo zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a vyhlášky MŠ SR č. 6/2005 Z. z. o postupe získavania vedecko-pedagogických titulov alebo umelecko-pedagogických titulov docent a profesor, a napíňa všetky ukazovatele požadované v „Kritériách na získanie vedecko-pedagogického titulu docent a profesor na Fakulte práva PEVŠ“ schválených Vedeckou radou vysokej školy.

Navrhujem, aby vedecká rada na základe úspešného vymenúvacieho konania odporučila vymenovať doc. JUDr. Petra Havlana, CSc. za profesora v odbore 3. 4. 7 trestné právo ako v odbore príbuznom odboru správne právo.

V Trnave dňa 16.07. 2013

Prof. JUDr. Ivan Šimovček, CSc.

Oponentský posudok

vo vymenúvacom konaní za profesora doc. JUDr. Petra Havlana, CSc., v študijnom odbore
3.4.7 trestné právo

Na základe vymenovania dekanom Fakulty práva Paneurópskej vysokej školy v Bratislave prof. JUDr. Jaroslavom Ivorom, DrSc., zo dňa 19.6.2013, za oponenta vo vymenúvacom konaní za profesora doc. JUDr. Petra Havlana, CSc., v študijnom odbore 3.4.7 trestné právo, podávam v danej veci nasledovný oponentský posudok:

Vedecké i pedagogické pôsobenie doc. Havlana mám možnosť dôverne sledovať po mnoho rokov, a to ako kolega i ako predseda hodnotiacej komisie v konaní o získanie vedecko-pedagogickej hodnosti docenta (2001). Doc. Havlan sa odbornej právnickej verejnosti prezentoval monografickými prácami i celým radom odborných štúdií, z ktorých viaceré boli publikované v zahraničí. Ťažiskom jeho odbornej orientácie predstavujú otázky verejného vlastníctva.

Vyjadrené s určitou mierou zjednodušenia, vedecké osobnosti možno členiť na tie, ktoré skôr boria existujúce paradigmy, a na tie, ktoré sa usilujú zostaviť z roztrieštenej mozaiky zmysluplný obraz. Do ktorej z týchto skupín patrí Petr Havlan, prezrádza už úvod jeho monografie „Veřejné vlastnictví v právu a společnosti“ (C.H. Beck, Praha 2008), v ktorom hovorí: „zvláště v poslední době můžeme v právu (a nejen v něm) stále více pozorovat ono ‚spřádání pojmových pavučin‘, kdy pak pojmy místo aby vysvětlovaly spíše matou, stále více se můžeme setkávat s ‚vlasoštěpnými‘ aktivitami a věcmi uměle zamotávanými, než aby, nedej bože, zůstaly (jsou-li takové) přirozeně jednoduché“ (s. 6). Áno, Petr Havlan patrí do skupiny druhej, do skupiny premýšľavých „staviteľov“, systematikov. Ťažisko odôvodnenia svojho oponentského posudku smerujem práve do rozboru uvedenej Havlanovej monografie, predstavujúce – zatiaľ – vyvrcholenie jeho vedeckého pôsobenia, pričom nenechávam opomenuté ani jeho práce ďalšie, vysokoškolskú učebnicu (Veřejný majetek, Brno 2008) a odborné monografie publikované v spoluautorstve v postavení vedúceho autorského kolektívu a podielom ich kľúčového autora (Majetek státu v platné právní úpravě. 3. vyd., Praha 2010, Majetek územních samosprávních celků v teorii a praxi. Praha 2013).

Tematicky práca „Veřejné vlastnictví v právu a společnosti“ nadväzuje na Havlanovu monografiu „Vlastnictví státu“ (Masarykova univerzita, Brno 2000), je výsledkom, čo prezrádza každá jej časť, každý jej odsek, dlhoročného systematického záujmu, prepojenia teoretických znalostí, praktických skúseností a vlastných úvah a hodnotení. Zmieňovať sa o paradoxe teoretického i praktického významu danej problematiky a nezájmu o jej systematické skúmanie je pravdepodobne nadbytočné (okrem P. Havlana tvoria snáď iba S. Plíva a V. Mikule trojicu, ktorá predstavuje tú malú *societas*, zaoberajúcu sa dlhodobo otázkami verejného vlastníctva v českom právnom myslení).

Havlanova práca spája právno-historický, teoretický, komparatívny s prístupom kritickej a systematizujúcej analýzy platného pozitívneho práva. Z pohľadu právno-historického ponúka orientáciu vo vývoji kľúčových pojmov (vlastníctvo, verejný statok, právnická osoba, apod.), mapuje tento vývoj poukazom na koncepcie najvýznamnejších predstaviteľov českej právnej vedy 19. a 20. storočia (Randa, Tilsch, Heyrovský, Krčmář, Sedláček, Knapp), včleňuje pritom ich myšlienky do relevantného stredo európskeho právno-kultúrneho kontextu (Savigny, Ihering). Petr Havlan opakovane „prezrádza“ svoju vysokú teoretickú a metodologickú vzdelanosť, pri analýze konkrétnych otázok postupuje metodologickou aplikáciou kategórií právnej logiky, či metodológie (pozri napr. posúdenie

skúmanej legálnej definície ako „legálnej nominálnej definície“ – s. 18, rozlišovanie medzi „intenciou a extenziou pojmu“ – s. 58). Havlanova analýza problematiky verejného vlastníctva nie je len pozitívno-právnou, príp. historicko-právnou, právno-dogmatickou a komparatívnou. Je v nej prítomná i metarovina pohľadu filozofického a kultúrno-civilizačného. Vo vynikajúcej skratke ju vystihuje nasledujúci odsek (s. 52): „liberalizační tendence ve státě vede k ‚civilizaci‘ (‚privatizaci‘) práva a tendence ‚socializační‘ k jeho ‚publicizaci‘. Přitom výskyt těchto tendencí, zdá se, funguje na principu ‚akce a reakce‘. To znamená, že počne-li dominovat jedna z těchto tendencí, vyvolá to v daném čase a prostoru reakci, záležející v postupném narůstání významu tendence opačné, která pak může převážit a stát se dominantní. Princip akce a reakce je ovšem třeba doplnit ještě o princip další. Lze jej nazvat principem ‚oscilace‘. Ten zde spočívá v tom, že obě tendence se pohybují (‚kmitají‘) kolem jakéhosi jádra (‚rovnovážné osy‘), jímž je abstraktní optimum fungování společnosti (její určitá homeostaze). Příznačným rysem naznačeného pohybu v relativně stabilních (zejména postupně, evolučně zformovaných) společenských podmínkách je to, že se zmenšuje jeho amplituda. Obě tendence se následkem vzájemné interakce přitom ovlivňují tak, že každá z nich má v sobě stále více příměsí z té druhé, a proto i difference mezi nimi se zmenšuje. Také z tohoto důvodu (i když nejen z něho) není současný neoliberalismus liberalismem devatenáctého století a ‚socializační‘ tendence na počátku dvacátého prvního století neznámá totéž, co ‚socializační‘ tendence z přelomu století devatenáctého a dvacátého. Vše pak může dospět (a často také opravdu dospívá) tak daleko, že skutečné rozdíly mezi zmíněnými tendencemi se prakticky setřou. Pak i s nimi spjaté ‚civilizační‘ a ‚publicizační‘ efekty v právu jakoby konvergovaly. Pro současný globalizovaný svět je navíc charakteristická tendence k všeobecnému narůstání destabilizačních (rizikových) faktorů ve společnosti, zvyšujících její entropii a znesnadňujících, případně i znemožňujících tak vůbec uvedený pohyb prognózovat.“ Premietnutím tejto tézy je napr. konfrontácia s Tilschom zmieneného hľadiska ustálenej praxe pre posúdenie rozdielu medzi verejným a súkromným právom a súčasnou postmodernou situáciou neistoty a premenlivosti (s. 55).

Jedným zo zastavení právno-historickej rekapitulácie vývoja verejného vlastníctva v „moderných českých dejinách“ je i „glosa k tzv. reštitúciám“ (s. 100 a nasl.).

Havlanův výklad je systematickým skúmaním konkrétnych problémov, ich riešenie vychádza z teoretického prístupu. Pre ilustráciu vyberám otázku interpretácie a aplikácie § 761 ObchZ (s. 104 a nasl.). Inšpirovaný jeho úvahou, pokúsim sa na ňu stručne nadviazať: Podľa ustanovení § 772 bodu 3. v spojení s § 775 zákona č. 513/1991 Zb., obchodného zákonníka, bol dňom 1. januára 1992 zrušený zákon č. 109/1964 Zb., hospodársky zákonník, v znení neskorších predpisov. Avšak podľa § 761 obchodného zákonníka sa do vydania novej úpravy (zákona č. 219/2000 Zb., o majetku České republiky a jej vystupovaní v právnych vzťahoch) právo hospodárenia štátnych organizácií s majetkom štátu riadilo doterajšími predpismi, vrátane ustanovení § 64, 65 a § 72 až 74b hospodárskeho zákonníka. (Např. ústavní dekrét prezidenta republiky č. 11/1944 Úř. vest. čsl., o obnovení právního poriadku, v čl. 1 ods. 2 určil, že právne predpisy z doby neslobody nie sú súčasťou československého právného poriadku; v čl. 2 na prechodnú dobu, na ukončenie ktorej bola predvídaná špeciálna zákonná úprava, bolo umožnené používanie tých z uvedených predpisov, ktoré „se nepřičí svým obsahem znění nebo demokratickým zásadám československé ústavy“.) Jednalo sa o tzv. ultraaktivitu zákona, čo je označením skutočnosti, že „zákon, který již neplatí, se použije na řešení situací, které nastaly po jeho právním zániku“ (Filip, J.: Ústavní právo České republiky. Sv. 1, Základní pojmy a instituty. Ústavní základy ČR. 4. vydání, Brno: Masarykova univerzita, 2003, s. 279.) Ak vychádzame ale z predpokladu, podľa ktorého predpokladom účinnosti zákona je jeho platnosť (čo platí aj v prípade ústavne akceptovateľnej retroaktivity), čiže predpokladom nastúpenia právnych

účinkov vyplývajúcich z normy je zavŕšení prejavu normotvorcovej vôle, potom ustanovenie zakotvujúce ultraaktivitu zákona je voči derogáčnemu ustanovení vo vzťahu špeciality a všeobecnosti s tým, že pre presne vymedzený okruh zákonných ustanovení upravuje odkladaciu podmienku ich derogácie. Účelom tohto krátkeho zastavení bolo ukázať, že Havlanove úvahy prinášajú inšpiráciu pre premýšľanie a úvahy ďalšie.

Všeobecne je pre vedeckú osobnosť doc. Havlana charakteristické úsilie spojiť teoretické skúmanie s analýzou platnej právnej úpravy, ako aj jej judiciálnou a administratívno-právnou aplikáciou. Zmienil som už skutočnosť, že veľkou Havlanovou témou sú otázky verejného vlastníctva. Jeho práce na toto téma predstavujú prvé komplexné spracovanie tejto problematiky v českej právnej vede. Je pre neho príznačné kritické zameranie vo vzťahu k deficitom legislatívnych úprav, prípadne polemické závery k judiciálnym aplikáciám. Jeho práce v právnej vede predstavujú tak prepotrebnú teoretickú kritickú reflexiu právnej praxe.

Doc. Havlan je skúseným vedcom, ako som už uviedol, je autorom celého radu monografií a štúdií, pričom zdôrazňujem presah jeho pôsobenia do zahraničia. Je pre neho príznačná metodologická precíznosť, dôslednosť, presné štrukturovanie skúmanej problematiky, nastoľovanie nových vedeckých problémov. Doc. Havlan je zároveň skúseným a rešpektovaným vysokoškolským pedagógom, ním vychovaní doktorandi predstavujú základ na jeho myšlienky orientovanej vedeckej školy. To všetko z neho vytvára sformovanú vedecko-pedagogickú osobnosť, ktorá má potenciál garantovať obor a utvárať vedeckú školu.

Vychádzajúc zo všetkých vyložených záverov konštatujem, že doc. JUDr. Petr Havlan, CSc., splňuje všetky podmienky pre udelenie vedecko-pedagogickej hodnosti profesor v danom vednom odbore.

V Brne, dňa 5. augusta 2013

Prof. JUDr. Pavol Holländer, DrSc.

Oponentem v nadepsané věci jsem byl jmenován podle § 76 odst. 10 zákona Slovenské republiky č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o změně a doplnění některých zákonů ve znění pozdějších předpisů a § 4 ods. 6 vyhlášky MŠ SR č. 6/2005 Z.z. o postupu získávání vědecko-pedagogických titulů nebo umělecko-pedagogických titulů docent a profesor a na základě usnesení Vědecké rady Fakulty práva, Panevropské vysoké školy ze dne 12. června 2013. O tomto jmenování mne informoval dopisem z 19. 6. 2013 Předseda Vědecké rady Fakulty práva Panevropské vysoké školy prof. JUDr. Jaroslav Ivor, DrSc. Pro podání posudku mi určil lhůtu do 18. 9. 2013 s tím, že adresátem posudku má být prof. PhDr. Květoň Holcr, DrSc., proděkan pro vědu a rozvoj dané fakulty, a že posudek má být zaslán i v elektronické podobě, Ve shodě s tímto pokynem proto posudek podávám.

I.

Jedno ze svých stěžejních vědeckých děl „Veřejné vlastnictví v právu a společnosti“ (Praha : Nakladatelství C.H. Beck, 2008) uvádí doc. Havlan výrokem významného českého právníka starší generace E. Svobody: „Je-li nějaké zvláštní myšlení právnícké, pak myslím, že by se mělo vyznačovat hlavně tímto: představit si a plně pochopit, jak pravidlo z papíru vstoupí v život a jak tam, na té horké půdě, kde nežijí mátohy, ale živí, myslící a citící lidé, bude působit. Spřádat pojmové pavučiny, štěpit vlasy po délce, rozmotávat uměle zamotané uzly myšlenkové – to je dobré cvičení mozku, ale to není to právnictví.“

Petr Havlan uvedenou myšlenku citoval, aby jí vyjádřil svůj celkový postoj k právnictví. Takovým názorem se ve všem svém odborném počínání řídil. Usnadňovala mu to skutečnost, že po dlouhé životní období spojoval působení vědecké a pedagogické na právnícké fakultě v Brně s činností ve státní správě. Zde získával významné podněty pro svou učitelskou a badatelskou práci.. Poznatky z činnosti vysokoškolského pedagoga a výzkumníka zase Petru Havlanovi sloužily a slouží ke kultivaci činnosti ve veřejné správě. Zde působil mj. jako právní zástupce státu a od roku 2007 jako konzultant právních zástupců státu, což je svou podstatou také činnost pedagogická. I po té, kdy je na právnícké fakultě MU v Brně činný v rozsahu celého pracovního úvazku, napomáhá společenské praxi konzultační činností státním orgánům (mj. Krajský úřad Pardubického kraje) a z reálného působení práva čerpá poznatky pro výzkum i výuku příštích právníků.

II.

Při vši své praktické angažovanosti Petr Havlan nic nezůstával dlužen svému zájmu o vědeckou a učitelskou činnost. Tento zájem byl imponující již za jeho studentských let (jak jsem se o tom mohl sám přesvědčit) a pokračoval i po ukončení studia na právnícké fakultě. Postupně získával

hodnosti JUDr. (1980), kandidát právních věd - CSc. (1992), docent (2001). Doba mezi těmito stupni kvalifikačního růstu byla vždy naplněna publikační činností příznačnou svým rozsahem rozsahem, obsahem, teritoriálním dosahem (viz seznam původních vědeckých a odborných prací publikovaných ve vlasti i v zahraničí a seznam ohlasů na ně). Z obou právě uvedených skupin údajů je zřejmé, že Petr Havlan se o vyšší kvalifikační stupeň vždy ucházel až tehdy, když se k němu cítil zralý svým výkonem vědeckým i pedagogickým. Totéž platí i o jeho současném řízení profesorském.

III.

Jestliže jsem v bodu I. tohoto hodnocení zdůrazňoval úzkou vazbu Havlanova díla na praktickou právní činnost, nemohu opomenout další rys jeho tvorby, který by se zdánlivě mohl jevit jako protikladný. Havlan ve svých úvahách o veřejném vlastnictví vychází z přístupů právní filozofie a právní teorie. Jen jako pars pro toto zde z jeho knihy výše uvedené budu citovat pasáž ze vstupní kapitoly: „Platon ve svém modelu zákonného státu požaduje, aby právě stát garantoval, že nikdo nenashromáždil nadměrný majetek. Přitom intenzivní státní organizování a kontrolování mělo vést k dosažení tzv. středního dostatku. - Jinou cestu k ideálu „středního dostatku“ vidí Aristoteles: „Nejméně péče se... věnuje tomu, co jest společné velmi mnoha lidem; neboť lidé se starají nejvíce o své vlastnictví, méně již o to, co jest společné, anebo jen potud, pokud se to týká jednotlivce...Každý tu bere věc na lehčí váhu, protože si myslí, že druhý se o to již postará...“ K tomu Havlan dodává, že Aristoteles „od státu neočekává zavedení společného vlastnictví, ale kultivaci individuálních vlastnictví. V zájmu klidu a míru... , jest hlavní věcí, více než vyrovnávat majetek, učinit dobré povahy takovými, aby nechtěly mít více, špatné pak, aby nemohly.“ Je až překvapující, jak tyto myšlenky staršího data, Havlanem citované a jím dále rozvíjené, rezonují se současnými úvahami o příliš se rozevírajících příjmových nůžkách a důsledcích z toho vyplývajících .

IV.

Stejně tak je aktuálně podnětné (i v souvislosti s novým českým občanským zákoníkem a jeho kritizovanou tendencí o „právu každého žít si po svém“) Havlanem připomenutá myšlenka Rudolfa von Jheringa: „Není...pravda , že by vlastnictví ve svém pojmu obsahovalo absolutní dispoziční moc....Tato představa je ještě posledním zbytkem oné nezdravé přirozenoprávní představy, která izoluje jedince na něho samotného. Kam by to muselo vést, kdyby se vlastník mohl uzavřít ve svém vlastnictví jako v nepřipustném hradě...-...Přijde doba, kdy bude mít vlastnictví jinou podobu než dnes, ve které domnělé právo individua shromažďovat tolik statků tohoto světa, kolik je jen možné,...bude právě tak málo společností uznáváno jako právo římského otce nad životem a smrtí jeho dětí....“ Havlan ovšem necituje jednostranně a připomíná, že Jhering zároveň snahy o odstranění soukromého vlastnictví odmítal s odůvodněním, že „fyzické sebezachování vyvolává jako

nezbytný důsledek i sebezachování ekonomické, tj. soukromé vlastnictví“. K tomu ještě Havlan dodává, že Jhering viděl proces nápravy v pozvolné evoluci, při které „již vlastní prospěch sám....přivádí člověka na správnou cestu.““ S takovými myšlenkami (a mnoha jim podobnými, které Havlan ve svém díle uvádí a komentuje) samozřejmě nemusíme ve všem všudy souhlasit. Je však záslužné (a také hodné uchazeče o profesorský titul), když jsou úvahy uváděny činěny předmětem diskuse.

V.

Zdůraznit si zaslouží i skutečnost, že Havlan nebere své životní téma (veřejné vlastnictví) příliš úzce a takřkajíc jednooborově, zabývá se jím z hlediska širšího spektra právních oborů. Tak ve svém zmíněném díle poukazuje i na osobní pracovněprávní a trestněprávní odpovědnost fyzických osob, které působí v organizačních složkách státu a státních organizací a z titulu svých funkcí jsou povinny plnit - s odbornou péčí - úkoly stanovené zákonem o majetku státu. Havlan mj. zdůrazňuje, že smluvním přenesením výkonu takových činností na jinou osobu se nelze odpovědnosti zprostit. Kritizuje také praxi, jež „spočívala ve snaze zajišťovat výkon vlastních činností tzv. dodavatelsky, aniž by to bylo vyvoláno nějakou jejich speciální (např. odbornou) náročností, ale právě jen snahou vyhnout se (ostatně z povahy věci zpravidla domněle) přímé odpovědnosti za tento výkon; modifikací právě uvedeného byly i případy, kdy ústředním správním úřadem byl k plnění úkolů, jinak svěřených státním orgánům, zakládán podnikatelský subjekt (více k tomu Havlan. P. Vlastnictví státu. Brno : Masarykova univerzita, 2000, s. 207).“ Nic pak neztratil na aktuálnosti návazný Havlanův postřeh, že se stále „setkáváme s tendencí k této pochybné praxi, včetně posléze zmíněné „modifikace“.

VI.

Dlouhodobé je i Havlanovo pedagogické působení, o jehož kvalitě jsem se mohl přesvědčit v době, kdy působil jako externí učitel na katedře, kterou jsem tehdy vedl. Vedoucí katedry, jejímž je v současnosti na plný úvazek doc. Havlan členem, hodnotí jeho pedagogickou činnost kladně. Zvláště zdůrazňuje úspěšné vedení řady doktorandů, což je činnost příslušející nositelům vyšších vědeckých a pedagogických hodností.

VII.

V předchozím textu jsem se zabýval kvalitativními stránkami pedagogického a vědeckého působení doc. JUDr. Petra Havlana, CSc. Pokud jde o hodnocení kvantitativní, odkazuji na přehledy a seznamy, které jsou přílohou k žádosti uchazeče o jmenování profesorem v rámci oboru trestní právo, a to v oboru „správní právo“, jako oboru příbuzném. Významná a dostačující jsou data z tabulky označené jako „Kritéria pro získání vědecko-pedagogického titulu profesor na fakultě práva

Panevropské vysoké školy.“ Ve všech jejích ukazatelích uchazeč dosahuje a neřídka i významněji přesahuje náročná kritéria, která jsou Panevropskou vysokou školou stanovena pro získání profesorského titulu a jež odpovídají i nárokům obecněji užívaným.

Proto bez vnitřních výhrad konstatuji, že doc. JUDr. Petr Havlan, Csc splňuje podmínky stanovené pro získání vědecko-pedagogického titulu profesor.

V Brně, 17. 09. 2013

prof. JUDr. Petr Hájek, DrSc.